

Deprem bölgesini ayağa kaldırmak artık hepimizin meselesi

Başkan Engin, "Deprem bölgesinin potansiyelini ve ülkemiz için önemini çok iyi biliyoruz. Gaz Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Hatay şahsi meselemidir' sözünden hareketle artık Hatay ve depremden etkilenen tüm illerimiz hepimizin şahsi meselesi olmalı" dedi

NARLIDERE Belediyesi, merkez üssü Kahramanmaraş olan 7.7 ve 7.6 şiddetinde iki büyük depremle sarsılan şehirler için ilk günden bu yana adeta seferber oldu. Afetten etkilenen illere 5 TIR, 25 kamyon ve 17 kamyonet malzeme gönderen Narlıdere Belediyesi, iki ayrı ekibini de deprem bölgesine yolladı. Depremi ardından Hatay ve Osmaniye'ye giden ekipler, arama kurtarma çalışmalarında ve insani yardım faaliyetlerinde aktif olarak görev aldı. Enkaz altından vatandaşlarımızın çıkarılmasına da vesile olan ekipler, bölgeye sevk ettikleri jeneratörlerle arama kurtarma çalışmalarına teknik destek verdi. İzmir'den Hatay'a giden ekip Kistik Fibrozis hastası iki depremde yurttışa acil ihtiyaç duydukları nebulizatörleri ulaştırarak onlara nefes oldu. Bölgedeki depremde çocuklarımız

oyuncak dağıtan belediye ekipleri ayrıca, çadır kurmadan erzak dağıtımına kadar birçok konuda aktif görev aldı. Belediye ekipleri, İzmir'e gelmek isteyen depremde yurttışların tahliyesini de gerçekleştirdi.

SEFERBER OLDUK

Narlıdere Belediye Başkanı Ali Engin, iki büyük depremle sarsılan bölge için kısa sürede harekete geçtiklerini ifade ederek, "Çok büyük bir felaket yaşadık ve deprem bölgesinde yaşadığımız felaketin büyüklüğünü gözlerimizle gördük. İki büyük depremin ardından hayatını kaybeden yurttışlarımıza Allah'tan rahmet, depremden etkilenen tüm kardeşlerimize geçmiş olsun dileklerini iletiyorum. Yaşadığımız bu acı olay nedeniyle tüm ülkemiz gibi bizde Narlıdere

Belediyesi olarak tüm imkanlarımızı bölge için seferber ettik" dedi.

Afet bölgesinde en büyük sorunun barınma olduğunu kaydeden Başkan Engin, "Depremden etkilenen illerimizde barınma sorununun ivedilikle çözülmesi gerekiyor. Depremde kardeşlerimizin güvenli evlerde yaşamasını sağlamalıyız. Bölgenin potansiyelini ve ülkemiz için önemini çok iyi biliyoruz. Gaz M.Kemal Atatürk'ün 'Hatay benim şahsi meselemidir' sözünden hareketle artık Hatay ve depremden etkilenen tüm illerimiz hepimizin şahsi meselesi olmalı" diye konuştu.

Bir kentin kıyameti

TÜRKİYE'yi sarsan Kahramanmaraş merkezli depremler, neden olduğu can kayıpları ve büyük yıkımla hepimizi yasa boğdu. Ülke olarak yaşadığımız acının duygusunu tarif edecek kelimelerin yetersiz olduğunu bilesem de 8 gün bulduğum Hatay'ın Antakya ilçesindeki gözlemlerimi size anlatmaya çalışacağım. Yardım duygusuyla herkesin ölümü görmekten geldiği, tek amacı daha fazla kişiye yardım etmek olan insanları mücadelesini ve umutlarını aktaracağım.

ZORLU BİR YOLCULUK

Türkiye'nin birçok bölgesinde 2004 yılından bu yana yaptığım muhabirlik görevi nedeniyle birçok trajedi, acı ve üzücü hikayeye karşılaştım. Kendimi duygusal açıdan hazırlıklı sanıyordum. Ancak deprem bölgesinde yaşananları ayrı bir duygusu olduğunu oraya yaklaştıkça anladım. Anlatılanların çok ötesinde bir felaket yaşıyordu. Attığım her adımda ayrı bir derin acı ile karşılaştım. Depremi üzerinden 17 saat geçmeden 6'sı profesyonel dağıcı toplam 11 kişiyle Erzurum'dan yola çıktık ve zorlu bir yolculuk sonrası bölgeye ulaştık. Keskin şekilde soğuk, tamamen karanlık ve her enkazdan yardım çılgınlıklarının yükseldiği bir kent halindeydi Antakya... Dakikaların büyük önem taşıdığı bu anlarda hiç vakit kaybetmeden enkaz alanlarına gittik. İçerisinde bulunduğum Dokuz Eylül Üniversitesi kurtarma ekibi, bölgede bulunduğumuz süre zarfında 11 kişiyi enkaz altından çıkardı.

ENDİŞE KORKU ÜZÜNTÜ

Bölgede her dakika ayrı bir duygu yoğunluğuna giriyorsunuz. Bir dakika önce enkaz altından çıkarılan bir kişinin mutluluğuna yaşarken, bir dakika sonra çevrede yankılanan bir ağrının üzüntüsünün kalbinizde hissediyorsunuz. Enkaz başında ölü veya diri yakınının kurtarılmasını bekleyen insanların endişesini, korkusunu, üzüntüsünü görüncü kahroluyorsunuz. Tüm unvanlar bir kenara bırakılmıştı, herkes omuz omuza vermiş, insanüstü bir çaba içerisindediydi. Gözünü kırpmadan enkazın içerisine giren, canlı birinin sesini duymak için

nefesini tutan, öz yakınıymış gibi her depremdeyle ilgilenip acısına ortak olan ismini bilmediğim nice insanla tanıştım. Bir gün önce hiç tanımadığınız bir kişiye gözünüzü kırpmadan canınızı emanet edebiliyordunuz. Bölgeye yardım için ulaşabilen her bireyin, ekibin insanüstü çabasını, özverisini; küçük, büyük demeden yardım etmesi, zor zamanlarda toplumumuzun birlik ve beraberlik noktasında sahip olduğu eşsiz karakteri gösteriyordu.

BU ACI UNUTULMAZ

Antakya'daki tüm sokak ve caddelere gitme imkanım oldu. Neredeyse sağlam bina kalmadığını gördüm. Bu büyük felaket yaşamsal tüm altyapı olanaklarını adeta yok etmiş. Orada kaldığım sürede bu zamana kadar sıradan olan her detayın aslında hayatımızda ne kadar büyük bir yer kapladığını deneyimledim. Depremden sağ kurtulanların yaşadığı travma, her artçı depremde gözlerine yansıyan korku çok uzun süre devam edecek. Deprem bir gerçeklik, bu olguyla yaşamayı öğrenmeliyiz. Toplum olarak, vatandaş olarak mümkün olduğunca önlem almamız. Bu acıyı unutmak mümkün değil, ancak alınacak çok ders var. Yeni acıların yaşanmaması dileğiyle, ülkemizin başı sağ olsun.

"**BİR** insanın anavatanı çocukluğudur" diyor, filozof Epictetus. İnsan 50 yaşına merdiven dayadığı zaman, çocukluğunu daha çok hatırlıyor, hatırlamaya çalışıyor ya da yeni baştan yaratıyor. En değerli hazinenizi binlerce kilometre ötede bırakmış da yerinde duruyor mu diye bakmaya can atıyor muşçasına, özlüyorsunuz memleketinizi. Büyük felaketten 3 ay önce içime bir his doğmuş gibi ziyaret etmişim İskenderun'u...

Hatay'ın bir deniz kasabası olan Payas'ta doğup, babamın ani vefatı nedeniyle 9 yaşında annemin memleketi Tarsus'a taşınmıştık. Sonraki yıllarda Payas ve İskenderun, her yaz tatilinde 3,5 saatlik tren yolculuklarının varış noktası oldu. Tren, uçsuz bucaksız pamuk tarlalarını geride bırakıp, antik Misis şehrinin ardından, tren güneye kıvrılarak portakal bahçelerinin arasından ilerlerdi. Solda heybetli Amanos Dağları'nı, sağ tarafta masmavi Akdeniz'i görür, her defasında şaşırımdım. Demir-çelik fabrikasının isine, çimento fabrikasının tozuna rağmen büyüdü bir şehirdi İskenderun.

Sanayinin zenginliği insanları yaşamına doğrudan yansımıştı o yıllarda. Tanım şehri Tarsus'ta 3-4 olan dondurma çeşidi, İskenderun'da 7-8'e çıkıyordu. Bir çocuğun bir şehri sevmesi için daha ne olsun. Sonra İskenderun Körfezi; baktıkça bir gemiye çıkıp bir serüvene başlama hayalı. Şehrin dar sokaklarında, denize açılan bulvarlarında bisikletle gezmek, gelecekte ne olacağını, nerede olacağını hayal etmek. Türkçe kelimelere karşın Arapça kelimeler. Sokaklardan geçen kahke satıcın, faytonların çingirakları...

Limana yakın bir bakkal dükkanı işleten amcam, komşu lokantacı, "Kemal, ben kiliseye gidiyorum, dükkanı bakarak ol" demişti de benim şaşkın bakışlarımı gören amcam, "Bak kilisenin papazı, dükkanı Hacı Kemal'e emanet ediyor" demişti gururla. İyi bir Müslüman olan Hamiyet teyzemin,

Hristiyan komşuların domuz eti pişirince, "Kapıları pencereleri kapatın" diyen telaşlı sesi hep kulaklarımda. Fötr şapkalı Nusayri din adamları başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. İskenderun Otogan'ında "Cidde'ye, Halep'e" diye bağırarak çıktıkları, büyüklüklerin kapıları aralardı. Her gidişimde biraz daha yoksullaşmış sokaklar, eskimiş evler, Suriye'den kaçıp gelen mültecilerle o modern liman şehri solan fotoğraflarda kalmış olsa bile, insan kaybettiği sevdiği gibi çocukluğunun şehri en güzel haliyle hatırlamak istiyordum.

Bunca acıyı anlatmaya kelimelerimin kifayetsiz kaldığını hissedince, bir şarkıya sığınıyorum, Ezginin Günlüğü'nün Beyrut şehri üzerine söylediği bir ağrın sözlerine;

"Bu yol bir şehre giderdi
Güneşin tuttuğu denize batmış güle
Mavi islak gecelerde ne sevgiler açardı
Dünya menekşe bahçesinde alev alev
Ey şehir sen yoksun
Uyudun uyandı büyü bozuldu
Bir kapı kapandı geçmişe
Toprak yok artık su yok
Sevinç telaş yok
Ey şehir sen yoksun"

"Deprem bitti, hayat normaleşti" sözlerini çok duyuyorum maalesef. Evet, bir daha böyle bir felaket yaşanmasın ama acılarımızı diri tutalım ki "normalleşmeden" gerekli tedbirleri alalım. Kar hırsıyla doğaya kafa tutmayı bırakıp, doğayla uyum içinde yeni baştan kuralım şehirleri. 21. Yüzyılda sağlıklı konutlarda yaşamın bir lütuf değil, bir hak olduğunu bilelim. Deprem bölgesinde desteğe ve dayanışmaya ihtiyaç bitmedi. Büyük felakette hayatını kaybedenleri saygıyla anarken, geride kalan insanlarımızı unutmayalım.

Ülkemizde meydana gelen depremin derin üzüntüsü içerisindeyiz.

Yaşadığımız bu zorlu günlerde deprem zedelerimize destek olmak adına IVA NATURA ve üretim fabrikamız Laber Kimya olarak ilk günden beri çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Deprem bölgelerindeki ihtiyaçların giderilmesi için üyesi olduğumuz KÜAD (Kozmetik Üreticileri ve Araştırmacıları Derneği) ile birlikte tüm süreçlere dahil olarak hazırlanan ihtiyaç malzemelerinin gönderilmesi ve dağıtılmasını organize ettik. Elimizden gelen tüm desteği vermeye devam edeceğiz.

Depremde hayatını kaybeden tüm vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı ve yaralılarına acil şifalar diliyoruz.

IVA NATURA
ORGANIC COSMETIC
CERTIFIED PRODUCTS

LABER
We love nature

Depremde yitirdiğimiz vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, ailelerine, milletimize sabır ve başsağlığı diliyoruz. Çok büyük bir felakete karşı karşıyayız.

Toplum olarak dayanışma ile yaralarımızı saracak asırlardır birbirine örülmüş

güçlü bağlara sahibiz.

ADNAN YILDIRIM
PAMUKKALE DANIŞMANLIK